

UPN i Unió, tan lluny, tan a prop

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 12.10.08

És un misteri el que deu haver passat pel cap ben moblat de Duran al consumir-se la rebel·lió d'UPN, disposada a abstenir-se en la votació dels pressupostos al Congrés encara que sigui a costa de trencar amarres amb els seus socis del PP. Tot i que calli per prudència o obediència deguda, és probable que el líder d'Unió senti la mateixa sana enveja que li desperten el PNB o el BNG quan negocien amb el PSOE les contrapartides que obtindran per a Euskadi i Galícia a canvi de facilitar la tramitació parlamentària dels comptes d'Estat.

És cert, les circumstàncies de cada partit són diferents: els socialistes van afavorir la investidura del navarrès Miguel Sanz, governen amb el BNG a Galícia i s'ofereixen a aprovar el pressupost d'Ibarretxe, facilitant el camí per, si el resultat de les eleccions del País Basc ho permet, apartar-lo del poder o reconstruir una entesa que faci tornar el PNB a la moderació. A la ruleta catalana, en canvi, CiU ho aposta tot a negre --un mal acord de finançament, una sentència traumàtica contra l'Estatut--, amb l'anhel de dinamitar el tripartit i que les urnes li deparin més fortuna.

Però els regionalistes navarresos i els nacionalistes bascos, i fins i tot els gallecs, tenen alguna cosa més en comú: conscients de la gravetat de la crisi internacional i dels seus perniciosos efectes sobre l'economia espanyola, han decidit exercir la responsabilitat --el que altres anomenen sentit d'Estat-- i, més enllà de la confiança que els inspire Zapatero, impedir que el naufragi del projecte pressupostari sumeixi el país en una

inestabilitat política d'impredictibles conseqüències. En una confusió de cal Déu, per fer servir una expressió d'inconfusible arrel cristiana.

Es dóna a més a més la paradoxa que aquestes forces minoritàries -- totes tres juntes sumen 10 diputats, tants com CiU-- es limiten a seguir la mateixa estratègia negociadora que la federació nacionalista practica des de fa dècades: treure el Govern d'un problema per després cobrar-se el favor via esmenes. Però si està a les seves mans fer-ho és, precisament, perquè el grup català s'ha esborrat a si mateix del partit, del mapa de la negociació. A l'anunciar d'entrada el no al pressupost mentre no es pacti el finançament, CiU devalua la seva capacitat d'influència i permet que altres facin valer els seus vots a Madrid.

I això que aquest és l'element en què Duran es mou com un peix a l'aigua: una inversió per aquí, una ajuda empresarial per allà, que si es posa data al traspàs de les Rodalies, que si es demana un estudi sobre el Roine... Però aquest any no hi haurà complicitats, tret que els quatre diputats d'Unió es plantin davant Convergència com UPN ho ha fet davant el PP. ¿S'estendrà l'exemple de la revolta dels requetès?